

[Ragnhild Andersen.]

under folkepensionen, må man vistnok se at få denne folkepension op på en rimelig størrelse. Derfor kan det ikke anses for urimeligt, at vi går ind for en folkepension, der i løbet af de nærmeste fire år kan komme op på 6 000 kr. årligt til ægtepar og 4 000 kr. til enlige.

Når vi gennem vort underændringsforslag nr. 4 foreslår, at såvel stk. 1 og 2 som stk. 3 og 4 i § 39, således som de er foreslået udformet af udvalgets flertal, skal udgå, går vi med andre ord ind for, at folkepensionen på 1 020 kr. til mennesker med højere indtægter ikke skal træde i kraft endnu. Vi mener, at der er mere sund mening og mere retfærdighed i først at sikre de mange tusinde mennesker, som kun har lidt eller intet i indtægt, økonomisk trykthed i alderdommen, end der er i at begynde at dele ud til folk med 15 000, 20 000, 30 000, ja, 100 000 kr. i indtægt eller folk, som endog er millionærer. Mange millioner kroner vil derved kunne spares og bruges til hjælp til en forsvarlig folkepension til de små i samfundet.

Ja, hvorfor skal i grunden folk med 100 000 kr. i indtægt have folkepension? Det vil ifølge forslaget koste i hvert fald 100 mill. kr. i det næste halvandet år at give folkepension til ældre mennesker med over 9 000 kr. i indtægt. Jeg ser, at den ærede ordfører for udvalget ryster på hovedet; men dette fremgår af udtalelserne i betænkningen, som jeg vil tro kan stå for en nærmere prøvelse, idet tallene formentlig er beregnet af socialministeriet.

Ifølge betænkningen er merudgiften ved ydelse af folkepensionens mindstebeløb til alle personer, der er fyldt 67 år, og som ikke modtager folkepension iøvrigt, for tiden fra 1. oktober 1957 til 31. marts 1958 anslået til ca. 32 mill. kr. — det er altså for det første halve år; for regnskabsåret 1958—59 vil udgifterne tilsvarende blive ca. 60 mill. kr. Både socialministeren og ordføreren for udvalget rystede på hovedet, da jeg nævnte tallet 100 mill. kr.; men hvis jeg har for-

stået betænkningen rigtigt, er der i hvert fald her tale om 92 mill. kr., og længere nede i betænkningen siges det, at man må regne med, at der som følge af de foreslåede lempelser i fradragsreglerne vil blive en forøgelse i antallet af personer, der søger den indtægtsbestemte ydelse, og at der derfor vil fremkomme en yderligere merudgift. Jeg siger dette, fordi min gruppe mener, at det i folkepensionens første tid vil være rigtigere at anvende disse penge til at gennemføre en udligning af zonegrænserne og til at forbedre forholdene for dem med de laveste indkomster. Vi mener, der er mere sund politik i at lade de bedrebemidlede vente, til dette er sket, til efter 1. april 1961.

Vort underændringsforslag til § 40, stk. 2, går ud på, at invalidetillægget forhøjes med 100 pct. Vi ser ikke bort fra, at dette tillæg har fået en 60 pct.s forhøjelse og er blevet ens i hele landet. Vi er glade for det, der er sket her, og når vi alligevel også denne gang har stillet forslag om, at invalidetillægget forhøjes med 100 pct. op til 600 kr. i stedet for 480 kr., er det, fordi invaliderne, ofte yngre mennesker med forsørgerbyrder, har en række berettigede krav og ønsker, hvad man kan se af deres henvendelse til folkepensionsudvalget. De gør med rette gældende, at der er mange flere problemer, der burde løses for dem. Mit parti har ikke stillet forslag om ændringer på disse områder, skønt der kunne være anledning dertil, men vi håber til gengæld at møde forståelse for vort meget beskedne ændringsforslag om at få invalidetillægget forhøjet til 600 kr., et forslag, som vi mange gange tidligere har fremsat i dette høje ting.

Vi har ikke stillet underændringsforslag til § 42, men vi må anmode om, at der stemmes delt over denne paragraf, idet første afdeling af den, ændringen til stk. 2, omhandler en forhøjelse af den almindelige invalideforsikringspræmie, medens ændringen til stk. 3 angår en forhøjelse af arbejds-giverbidraget fra 6 kr. til 14 kr. 25 øre årligt. Det sidste kan vi stemme for, det første vil vi stemme imod, for vi mener ikke, det er